

Tosca Menten

Dummie de Mummie

en de DANS
van de COBRA

met tekeningen van Elly Hees

δ

Egypte

1e regeringsjaar Achnetoet I

Het was avond in Boeto. Darwishi en zijn oude vriend hogepriester Hepsetsoet liepen langs de Nijl naar de tempel van ASP ARAT. Om hen heen klonk geritsel.

‘Waarom zijn er zoveel slangen?’ vroeg Darwishi.

‘Omdat de Nijl gaat overstromen,’ zei Hepsetsoet.

‘Ze komen uit hun holen en vluchten de woestijn in.

Als de slangen weg zijn, komt de vruchtbare grond, en daarom vieren we hier morgen feest. ASP ARAT is de slangengodin en Boeto is haar stad.’

In de tempel liepen ze door de ruimtes voor de gewone mensen naar de offerkamer. Vol ontzag keek Darwishi naar de geraamtes en mummies van ontelbare slangen.

Voor het altaar stonden tien mannen in een kring.

Ze stampten met hun voeten in de maat van twee trommels. Hun armen slingerden omhoog, hun heupen draaiden en dan weer hurkten de mannen op de grond. In de schaduw van de zuilen deed Darwishi hen na. Opeens gingen de dansers uit elkaar en uit het niets verscheen een magere man met een pot en een Fluit. Hij zette de pot in de kring, haalde de deksel eraf en begon te spelen.

‘Pas op voor de slang,’ waarschuwde Hepsetsoet.

Darwishi huiverde. Hij kende die slangenpotten en was bang voor die beesten. Die waren giftig voor muizen en soms ook voor mensen. Zijn nichtje Bahiti was gebeten door een slang en was zeven dagen en

zeven nachten ziek geweest.

Langzaam verscheen de kop van de slang. En daarna het lijf. Het was een grote, misschien wel langer dan een man. Zachtjes wiegde hij heen en weer.

‘Hij danst op de muziek,’ Fluisterde Darwishi.

‘Nee, hij is doof. Hij doet de Fluit na,’ zei Hepsetsoet.

De Fluit bewoog steeds sneller. De slang volgde de Fluit, en de dansers volgden de slang.

Ze begonnen te zweten, hun tanden schitterden in het licht van de fakkels en hun blote ruggen glommen van de olie. Darwishi deed weer mee. Opeens werd hij door een van de mannen in de kring getrokken en mocht hij tussen hen in dansen. Darwishi zwaaide trots met zijn heupen. Hoog, laag, links, weer hoog.

Hij danste net als de mannen, sneller en sneller.

Hij draaide en danste tot hij er duizelig van werd.

Plotseling gebeurde het. Darwishi struikelde, viel de kring in en stootte de pot om.

Geschrokken gleeed de slang naar buiten. Hij siste, richtte zich op en zijn kop boog naar de kleine jongen op de grond. Als verlamd keek Darwishi omhoog. Het beest sperde zijn bek wijd open en Darwishi zag zijn giftanden glinsteren. Doodsbang wachtte hij op de beet...

Maar Hepsetsoet was sneller. In een Flits trok hij Darwishi weg en een van de dansers wierp zich op de slang.

Darwishi's hart klopte als een razende in zijn keel.

Hij was maar net op tijd gered. Maar de danser was gebeten. Darwishi zag duidelijk de twee rode puntjes waar de giftanden in zijn arm waren verdwenen.

De man gilte het uit en terwijl drie anderen de slang

overmeesterden, drukte Hepsetsoet uit alle macht zijn handen tegen de beet.

‘G–gaat hij dood?’ stamelde Darwishi angstig.

‘Misschien. Of hij wordt heel ziek. En misschien kan hij nooit meer dansen.’

‘Nee! Dat wil ik niet! Dat is mijn schuld!’

Vol afschuw begon Darwishi te huilen.

‘Stil. Het was een ongeluk,’ zei Hepsetsoet. ‘En soms komt er weinig gif mee. Of het is niet sterk genoeg.

Dat beslist ASP ARAT. Als zij het wil, kan hij blijven bewegen.’

‘Dan ga ik voor haar dansen,’ snikte Darwishi.

Hij rende naar de heilige kamer met haar gouden beeld en de uren daarna danste Darwishi voor ASP ARAT. De mannen offerden de dode slang en wierook, en Darwishi danste alsof zijn leven ervan afhing.

‘Laat hem leven, alsjeblieft, alsjeblieft,’ smeekte hij.

Hij slingerde als een slang voor haar beeld en danste tot hij drijfnat was van het zweet en zijn voeten brandden.

Toen kon hij niet meer. Uitgeput liep hij naar Hepsetsoet, die nog steeds bij de danser zat. De man had druppels op zijn gezicht en hij gloeide als zand in de middagzon. Maar zijn armen en benen bewogen nog.

‘Hij heeft geluk gehad,’ zei de hogepriester.

‘Over een paar dagen kan hij weer dansen.’

Toen Darwishi en Hepsetsoet eindelijk naar buiten liepen, stond de zon laag boven het land. Nog even en hij werd opgegeten door de godin Noet, die de zon ’s nachts veilig naar de andere kant van de wereld bracht.

Het was stikdonker toen Darwishi met Hepsetsoet

aankwam bij hun nachtverblijf.
Darwishi zei niks. Er zat nog steeds een brok in zijn
keel. Maar ASP ARAT was hun genadig geweest.
Omdat hij voor haar had gedanst.

Hoofdstuk 1

Groot Nieuws

Goos en Ebbie zaten onder de boom achter Goos' huis te schaken. Ebbie was daar veel te ongeduldig voor en hij kon er niks van. Maar hij wilde het per se leren, omdat Dummie en Goos het wel konden.

Goos verzette zijn toren. 'Schaak,' zei hij.

'Alweer?' zei Ebbie verbaasd. 'En nu?'

'Springen met AKILA,' riep Dummie vanuit de boom.

Hij zat in het topje en zwaaide gevaarlijk heen en weer.

'Oké.' Ebbie sprong met zijn paard over een pion.

'SIRSAR. Is ghelemaal dom! Spring ghauw andere kant op!' riep Dummie.

'Te laat. Schaakmat,' zei Goos.

'Is derde keer. Jij kan niks van,' zei Dummie.

'Wij ghaan eindelijk voetballen?'

'Vanavond, na het eten. Ik moet nu naar huis.'

Ze ruimden de stukken op en Ebbie pakte zijn fiets, riep 'Tot straks!' en reed het erf af, bijna tegen een grote witte auto aan.

De auto draaide het erf op, en een man met een hoed stapte uit.

'Bart!' riep Goos verrast. 'Pap! Bart is er!'

Klaas kwam met een kwast in zijn hand de schuur uit.

'Hé, Bart! Wat een verrassing.

Wat doe jij hier?' vroeg hij.

'Goed je te zien, Klaas,' antwoordde Bart. 'En jou ook, Goos. Ik ben gisteren uit Amerika teruggekomen in Nederland. Hoe is het met jullie? En waar is Dummie?'

'Ik ben ghier!' zei Dummie, en hij plofte uit de boom voor Bart op de grond.

Bart trok hem lachend overeind. 'Hé, oude verbandtrommel! Doe toch eens voorzichtig, straks breek je die oude botten van je. En dat moet niet, want ik kom speciaal voor jou.'

'Jij mist mij, natuurlijk,' zei Dummie.

'Ja, dat ook,' gaf Bart toe. 'Maar ik wil vooral zien of je nog schilderijen hebt gemaakt.'

'Ik doe. Ik maak elke week. Gha maar zien.'

Dummie pakte Barts hand en trok hem mee naar de schuur.

Achterin stonden de rekken met de schilderijen van Klaas en daarnaast stond een rek met Dummies schilderijen. Goos hielp ze pakken en Bart bekeek ze een voor een. 'Mooi. Heel mooi. Precies wat ik wil hebben.'

'Ghebben kan niet. Is van mij,' zei Dummie.

'Nee, niet écht hebben. Ik heb groot nieuws. En dat moeten we even serieus bespreken. Met zijn allen.'

Ze liepen terug naar buiten en Dummie ging ondersteboven aan de laagste tak van de boom hangen. Goos was razend nieuwsgierig. Bart was een bekende galeriehouder. Hij kwam net uit Amerika, had groot nieuws en het was ook nog eens serieus.

'Jullie weten wel dat ik voor mijn werk in New York was,' begon Bart. 'Ik heb daar galeries bezocht en schilderijen bekeken. Nu is er daar een grote galerie

die zich speciaal bezighoudt met jong supertalent. Zij organiseren tentoonstellingen van jongeren uit de hele wereld. En nu heb ik verteld dat hier in Nederland een groot talent woont. Een jongen uit Egypte die fantastisch kan schilderen. Ik heb daar foto's van jouw schilderijen laten zien, Dummie. Vooral je landschappen vonden ze mooi. En je raadt het nooit...'

'Zij willen kopen!' zei Dummie boven zijn hoofd.

'Niet helemaal,' zei Bart. 'Ze willen meer, iets heel bijzonders.'

Klaas' ogen werden groot. 'Wacht eens even.

Bedoel jij wat ik denk?'

'Inderdaad,' glunderde Bart. 'Dummie, hou je vast.

Jij gaat de komende weken als een gek schilderijen maken... en dan krijg jij je eigen expositie in

New York.'

'Is echt waar? MAASHI! MAASHI! Schilderijen mag in Nieuwe York!' Dummie liet zich weer vallen en begon te dansen.

'Nieuwe York! Nieuwe York!

Nieuwe York!' Toen bleef hij staan. 'Wat is

Nieuwe York?'

'New York is een fantastische stad in Amerika,'

vertelde Bart. 'Dat is een ander land, over de zee.

Daar wonen miljoenen mensen en daar gebeurt 24 uur per dag iets bijzonders. In New York is het nooit saai en er kan alles. Toch, Klaas?'

Klaas knikte vol ontzag. 'Plofzak Drollemans, Dummie.

Jouw schilderijen naar New York! Dat is geweldig.

Dat is een wereldkans. Dat wil iedere kunstenaar!

Dan b n je iemand!'

'Ik b n al,' zei Dummie. 'Ik ben DARWISHI UR-

ATUM MSAMAKI MINKABH ISHAQ EBONI.'

‘Ja, ja, maar dat bedoel ik niet,’ zei Klaas. ‘Dan ben je beroemd!’

‘Over ghele wereld? MAASHI! MAASHI!’

‘De opening is over drie weken,’ zei Bart. ‘Dan is het al zomervakantie en hoeft niemand vrij te nemen. Dus ik heb gezegd dat het goed is. En ik heb vast een hotel geregeld voor een hele week, dan kunnen jullie meteen de stad zien. Zie het maar als vakantie. En na de opening...’

‘Stop. Wacht even.’ Klaas greep zijn arm. ‘Wat zeg je nou? Een hotel voor ons? Welke opening?’

‘Van de tentoonstelling natuurlijk,’ antwoordde Bart.

‘Hoezo? Dummie hoeft toch zelf niet naar New York?’

‘Ja, natuurlijk. Wat dacht jij dan?’

‘Ik dacht alleen die schilderijen.’ En toen Bart bleef lachen: ‘Ho, Bart. Nee. Daar komt niks van in. Ik denk er niet aan. Uitgesloten. Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Waarom?’ vroeg Bart verbaasd.

‘Omdat ik dan ook moet!’ zei Klaas. ‘En dat doe ik

niet. Al ga je op je kop staan. Ik ga niet naar New York. Nee, nee, nee.' Hij stampvoette per ongeluk op zijn eigen teen. 'Au!'

'Maar, pap, net zei je nog dat iedere kunstenaar zoiets wil,' zei Goos.

'Ja, dat hun schilderijen daar hangen. Maar niet dat ze er zelf naartoe moeten.'

'Juist wel, Klaas,' zei Bart. 'Het is een geweldige stad. Je zal niet weten wat je ziet.'

'Inderdaad, dat zal ik niet weten, want ik ga niet. Punt uit, helaas pindakaas. Een hele oceaan over vliegen, dat overleef ik niet.' En koppig stak Klaas zijn kin in de lucht.

'Mijn vader durft niet te vliegen,' legde Goos uit.

'Toen we naar Egypte gingen, had hij twee dagen diarree van de zenuwen.'

'En als we naar Amerika gaan, een hele week,' zei Klaas.

'Is dat alles?' Bart wuifde met zijn hand. 'Kom op, Klaas. Vliegen is de normaalste zaak van de wereld.'

'Ja, voor vogels,' bromde Klaas. 'En voor wespen en vliegende schotels. Maar niet voor mij. Ik denk alleen maar dat zo'n ding naar beneden valt. Of dat de deuren openwaaien en dan bevrozen we. Of de radar gaat stuk, of de benzine is op, en dan verdwalen we eerst en dan storten we met zijn allen in zee tussen de haaien. Laatst op televisie nog...'

'Klaas! Hou op! Dit is een wereldkans voor die jongen.'

'Hoor je me wel? Een week diarree!' zei Klaas.

'Dan stop je maar extra toiletpapier in je koffer.'

'Nee!'

Goos moest ondanks alles lachen. Bart kon veel,